
BEROUW

Drie slagen slaat de klok en dreigend dreunen
Ze in 't hart der kamer en den slaap verdringen,
Wild schrikt hij op en weent – Herinneringen
Aan donkre zonden bevend hem doen kreunen.

Hij richt zich op, met hijgend handenwringen,
Uit de angstzweetklamme kussens, die hem steunen
En grijpt den Bijbel, kracht om aan te leunen –
De handen wijken die zijn keel omwringen,
In ziele donker daalt de blanke vrede,
Die Christus, Hij alleen, vermag te schenken.
Maar elke nacht brengt weer verschrikking mede.

Aleer u wroeging komt met tranen drenken,
O droeve lijder! laat mij trouw gedenken
Uw strijd om God in morges' en avondbede.

HÉLÈNE SWARTH

DE OUDE BOTTER VERTELT...

door JOH. VIS

Hier lig ik nu in de achterhaven, laat eens kijken, al bijna twee jaar. Zeilen heb ik niet meer; 't touwwerk is er allemaal afgehaald. Ik ben eigenlijk niet meer dan een lekke romp met een half verganen mast. Ik lig hier bij de oude iepen en wij vertellen elkaar oude verhalen van vroeger. De mensen kunnen dat niet hooren, maar ik verzeker u, als ze wisten wat wij wisten en ondervonden hadden wat wij ondervonden hadden, dan zouden ze met minder minachting naar ons kijken.

Een maand geleden zijn er twee iepen omgehakt. Dat moest vanwege de iepziekte, zeggen de mensen. Eén kwam met zijn dikken stam juist op mijn plecht terecht; ik kreunde en kraakte van pijn, en wat zeiden de hout-hakkers? O, 't hindert niet, die botter is toch versleten, daar zal ook wel gauw brandhout van gehakt worden, net als van dezen boom. Zoo zijn de mensen.....

Een tijdlang was 't hier erg stil in de haven. Ik lag er met nog een paar oude roeiboortjes. Maar dat zijn zulke eigenwijze draaiborden, daar kun je geen fatsoenlijk woord mee wisselen. Ze liggen geen oogenblik stil en giechelen al maar door. En omdat ik in mijn lange leven 't lachen wel afgeleerd heb, had ik niemand anders om mee te praten dan de oude iepen. Den laatsten tijd zijn er wat schuiten bijgekomen; dat komt, omdat ze bezig zijn onze oude zee droog te maken en zoo liggen wij hier bij elkaar, oude jan en jonge jan, en vertellen elkaar onze belevenissen.

Misschien wilt u ook wel wat uit mijn vroegeren tijd weten? 't Is nu oudejaarsavond en dat is een tijd van herinnering..... Luister dan maar:

In mijn jonge jaren was ik een fiere botter, en al zeg ik 't zelf: de snelste zeiler van de geheele vloot. Ik had een schipper, die mij goed verzorgde. Dat scheelt zoo geweldig veel. Ik was altijd goed geteerd, kreeg op tijd mijn schoonmaakbeurt op de helling en aan mijn mast pronkte een fijn stel zeilen. Tja, dat was een fijne tijd. Mijn baas ving goed, dat moet ik zeggen, en wanneer je dan in 't voorjaar met een last zilveren haring in de haven kwam, vond je dat als botter ook fijn. En dan 's zomers met bot-sleepen! Wat kon het dan Vrijdags-avonds gezellig druk aan de haven zijn! Dan was mijn baas druk in de weer om een goeden prijs voor zijn vangst te maken.

Op verschillende oudejaarsavonden was het hier gezellig aan boord. Dan bakten ze oliebolletjes en dronken chocolademelk. Ze haalden ook wel eens een grap uit. Och, dat mag op oudejaar. Zoo hadden ze eens alle zeilen van alle schepen afgehaald en op een grooten hoop op den hoogen dijk gelegd. Maar gemeene streken zijn er bij mij aan boord nooit uitgebroeid.

En ja, eigenlijk kan ik wel zeggen, dat zoo door mij mijn baas aan zijn vrouw gekomen is. Want na zoo'n prettigen oudejaarsavond, heb ik vaak genoeg gezien, dat Fenna mijn baas nauwifde, als hij weer uitvoer, en anderhalf jaar later zijn ze getrouwd. 't Was een gelukkig huwelijk. Ze hielden veel van elkaar en ze hebben jaren lang blijdschap en verdriet gedeeld.

Maar één ding kon ik nooit goed begrijpen. Mijn baas had een Boekje aan boord, een oud lor. De rug was gescheurd en er waren bladen kapot. Het Boekje was al oud, toen ik nog nieuw was en 't lag altijd op de zitbank bij de lamp. Mijn baas las er veel in, soms wel eens hardop, zoodat ik het verstaan kon. Dan las hij van een Man, die den menschen vrede gaf, en die on-